

Sygn. akt I C 635/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Karp

Protokolant: Ewelina Świrta

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r. w Kłodzku

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Gminie Miejskiej N.

o zapłatę 7.000,00 zł

zasądza od pozwanej Gminy Miejskiej N. na rzecz powoda J. K. kwotę 6.999,99 zł (sześć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 99/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2012 r. oraz tytułem zwrotu kosztów procesu 1.467,00 zł (tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych 00/100).

Uzasadnienie I C -upr 635/13

Powód J. K. wniósł przeciwko stronie pozwanej Gminie Miejskiej N. o zasądzenie kwoty 6999,99 zł tytułem zapłaty za roboty budowlane wykonane przez powoda na rzecz strony pozwanej na podstawie zawartej umowy o roboty budowlane.

Powód wskazał w pozwie, że roboty zostały odebrane i roszczenie uznane przez pozwaną Gminę, ale strona pozwana bezzasadnie oświadczyła, że dokonuje potrącenia należności przysługującej powodowi ze swoją domniemaną wierzytelnością w kwocie 28 054,49 zł, z tytułu czynszu dzierżawnego za lata 2010 i 2012, związanego z umową dzierżawy nieruchomości położonej w N. przy ul (...).

Powód wskazał, że nie uznaje powyższego potrącenia, z uwagi na treść art. 505 4 par.2 k.p.c. ponieważ ewentualny zarzut potrącenia zgłoszony przez stronę pozwaną nie może być brany pod uwagę w postępowaniu uproszczonym, chociażby z tego powodu, że domniemane roszczenie strony pozwanej nie nadaje się do potrącenia, z uwagi na wartość przedmiotu sporu / v. 505 3 par.3 k,p.c. /.

Pozwana Gmina Miejska N.wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów według norm przepisanych , wskazując, że bezspornym jest w sprawie, że na podstawie zamówienia nr (...)z dnia 04 października Gmina zleciła powodowi rozbiórkę budynku gospodarczego na terenie nieruchomości przy ul. (...)w N., a powód wykonał prace rozbiórkowe i przedstawił fakturę z 7 lipca 2012 roku. Pozwana Gmina wskazała, że złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu swojej wymagalnej wierzytelności z wierzytelności powoda, a zarzut, że roszczenie strony pozwanej nie nadaje się do potrącenia jest bezzasadny, gdyż przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze, wierzytelność był wymagalna w chwili potrącenia, obie wierzytelności nadają się do dochodzenia przed Sądem, a pozwana wywodzi prawo potrącenia wierzytelności z tytułu zaległości czynszu dzierżawnego i dokonując potrącenia wskazała, że posiada w stosunku do pozwanego wierzytelność wynikającą z upomnienia (...)z dnia 15 czerwca 2012 roku w kwocie 28054,49 zł, która powstała z tytułu niezapłaconego czynszu dzierżawnego za rok 2010 i 2012 i wynika z faktur Vat nr(...)na

kwotę 12 200 zł i fak Vat nr(...)na kwotę 12 300 zł. Strona pozwana wskazała, że na skutek potrącenia wierzytelność dochodzona pozwem jako niższa uległa umorzeniu w całości zgodnie z art. 498 par.2 Kodeksu cywilnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny;

Powód J. K.wykonał na rzecz strony pozwanej Gminy Miejskiej N.rozbiórkę budynku gospodarczego na nieruchomości w N.przy ul. (...), zgodnie z zamówieniem nr(...)z dnia 04 października 2011 roku i wystawił fakturę z dnia 7 lipca 2012 roku na kwotę 6999,99 zł na podstawie zawartej umowy o roboty budowlane. Roboty zostały odebrane przez zamawiającego

Dowód:

- zamówienie K- 6 ,
- pisma K- 7, 10,
- protokół K- 8 ,
- faktura K- 9

Powód zakwestionował istnienie przesłanek do dokonania potrącenia, wskazując, że nie jest dłużnikiem Gminy Miejskiej N. z żadnego tytułu, a jego należność nie umorzyła się i wezwał Gminę do zapłaty kwoty 6999, 99 zł, wskazując numer swego rachunku bankowego.

Dowód:

- oświadczenie K- 12

Strony łączyła umowa dzierżawy dotycząca nieruchomości położonej w N. przy ul. (...) zawarta 1 kwietnia 2008 roku. W umowie przewidziano w paragrafie 4 wysokość rocznego czynszu dzierżawnego w wysokości 10 000 zł + pierwotnie 22% podatku Vat., a od 2011 roku 23 % podatku Vat.

Wydzierżawiający wyraził zgodę na dokonanie nakładów na przedmiot dzierżawy w wysokości 10 000 zł netto rocznie z rozliczeniem czynszu z poniesionym

Umowa została rozwiązana z dniem 9 maja 2012 roku za porozumieniem stron. W czasie trwania umowy powód dokonywał nakładów na przedmiot dzierżawy, które nie zostały rozliczone. Powód informował wydzierżawiającego o planowanych pracach, pisemnie zwracał się o ich akceptację i otrzymywał zgodę oraz wystawiał faktury VAT.

Dowód:

- umowa K- 23-24, - aneks K -25
- pisma K- 26, 36-38
- przesłuchanie powoda k- 48
- faktura k- 39, kosztorys powykonawczy i książka przedmiarów K- 40-45

Po rozwiązaniu umowy za porozumieniem stron, pozwana Gmina wystawiła dotyczące pozwanego wezwanie do zapłaty z datą 15 czerwca 2012 roku . Pozwana wypisała faktury Vat z 4 kwietnia 2012 roku i 19 kwietnia 2012 roku na kwoty 12 200 zł i 12 300 zł, wpisując jako należność czynsz dzierżawny za rok 2010 i 2012.

Dowód:

-wezwanie k- 27

- faktury k- 28-29

W roku 2010 powód wystawił fakturę na prace remontowe na nieruchomości dzierżawionej na kwotę 12 200 zł brutto a 10 000 zł netto.

Dowód:

- faktura k- 39

Strona pozwana pismem z dnia 18 grudnia 2012 roku wskazała powodowi na dokonanie potrącenia na podstawie art. 498 k.c. swojej wymagalnej wierzytelności z upomnienia nr (...)(...)z dnia 15 czerwca 2012 roku na kwotę 28 054,49 zł z fakturą VAT (...)z 7 grudnia 2012 roku za wykonanie zamówienia (...).

Dowód:

- pismo k-11

Po wysłaniu powodowi oświadczenia o potrąceniu, strona pozwana wezwała powoda 29 kwietnia 2013 roku do zapłaty 23 597,40 zł.

Dowód:

-wezwanie k- 46

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje;

Między stronami nie jest sporne, że powód J. K.wykonał na rzecz strony pozwanej Gminy Miejskiej N.rozbiórkę budynku gospodarczego na nieruchomości w N.przy ul. (...), zgodnie z zamówieniem numer (...) z dnia 04 października 2011 roku i wystawił fakturę z dnia 7 lipca 2012 roku na kwotę 6999,99 zł , a roboty zostały odebrane przez zamawiającego bez zastrzeżeń.

Nie jest też sporne, że strony łączyła od 1 kwietnia 2008 roku do 9 maja 2012 roku umowa dzierżawy nieruchomości położonej w N. przy ul. (...), która została rozwiązana za porozumieniem stron.

Sporna pozostała kwestia dokonanego potrącenia należności przez pozwaną Gminę i możliwość dokonania tego potrącenia w postępowaniu uproszczonym przy uwzględnieniu wysokości wierzytelności strony pozwanej zgłoszonej w potrąceniu.

Na podstawie przedłożonej umowy dzierżawy, złożonych faktur, pism, zamówienia, kosztorysów oraz przesłuchania powoda - Sąd po analizie materiału dowodowego opisanego w ustaleniach stanu faktycznego uznał roszczenie powoda za uzasadnione w całości.

Na podstawie art. 498. § 1. K.c. Gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.§ 2. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Jednakże przepis art. 505 4. § 2. K.p.c. wskazuje, że powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym, a zagadnienie to było przedmiotem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

W wyroku z dnia 28 lipca 2004 r. (...), Trybunał rozważył możliwość zgłoszenia zarzutu potrącenia w postępowaniu uproszczonym i wskazał, że przyjęte w art. 505 § 4 k.p.c. kwotowe ograniczenie dopuszczalności tego zarzutu może wpływać na poprawienie szybkości i efektywności postępowania uproszczonego bowiem w grę wchodzi wierzytelności, co do których ustalenie w ramach postępowania dowodowego podstawy oraz wysokości nie powinno nastręczać sądowni nadmiernych trudności.

Na uwagę zasługują stwierdzenia Trybunału, że uproszczenie postępowania dowodowego poprzez odwołanie się w zakresie dowodzenia do uznania sędziowskiego i do zasad doświadczenia ma oczywiście na celu przyspieszenie postępowania i zmniejszenie jego kosztów, zwłaszcza w sytuacji zakazu prowadzenia dowodu z opinii biegłych. Ustawodawca odwołał się w tym przypadku do uznania sędziego, jego wiedzy i doświadczenia, uznając, że tam gdzie nie jest to stanowczo konieczne, sędzia może rozstrzygnąć sprawę drobną i prostą bez angażowania wiadomości specjalistycznych. Przepis art. 505 § 3 k.p.c. ma przy tym zastosowanie nie tylko do żądania powoda, ale również do żądania pozwanego zgłoszonego w powództwie wzajemnym lub w ramach zarzutu potrącenia.

Materiał dowodowy opisany w ustaleniach stanu faktycznego sprawy pozwala na uzasadnione przyjęcie, że rozliczenie stron z umowy dzierżawy nie może być przedmiotem tego postępowania bowiem dotyczy zbyt wysokich kwot wierzytelności nie nadających się do rozpoznania w tym postępowaniu, co potwierdzają analiza i wnioski wyroku TK.

Trybunał zajął się ograniczeniem zarzutu potrącenia w postępowaniu uproszczonym w kontekście możliwości dochodzenia praw z wierzytelności w innych postępowaniach. Nie jest bez znaczenia dla oceny dopuszczalności ograniczenia zarzutu potrącenia z punktu widzenia zasad sprawiedliwości proceduralnej fakt, że ograniczenie to nie prowadzi do pozbawienia pozwanego środków ochrony swego interesu prawnego na gruncie postępowania sądowego. Nieuwzględnienie zarzutu potrącenia nie stoi bowiem na przeszkodzie późniejszego dochodzenia pozwem objętego tym zarzutem roszczenia w postępowaniu "zwykłym".

W konkluzji orzeczenia Trybunał wskazał, że ukształtowanie przesłanek ograniczających możliwość zgłoszenia zarzutu potrącenia w postępowaniu uproszczonym prowadzi w praktyce do zdecydowanego przyspieszenia toku tego postępowania, realizuje istotny z punktu widzenia zasad państwa prawa postulat tworzenia rozwiązań sprzyjających efektywności postępowania sądowego, nie ma charakteru arbitralnego i nie narusza zasad sprawiedliwości proceduralnej i nie istnieją podstawy, aby uznać, że przyjęty model procedury uproszczonej z istniejącymi ograniczeniami procesowymi narusza prawo do sądu w granicach konstytucyjnie gwarantowanych.

Opisane przepisy oraz teza i uzasadnienie wyroku Trybunału wskazują na zasadność powództwa wobec ograniczenia możliwości zgłoszenia zarzutu potrącenia w przedmiotowym postępowaniu.

O kosztach orzeczono w części zgodnie z art. 98 k.p.c przy uwzględnieniu wyniku sprawy.